

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **U. M.**, zastoupena JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2017, č. j. 4 Az 23/2015 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 6. 2015, č. j. OAM-197/ZA-ZA14-K01-2015, neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991, o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou, kterou Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 19. 4. 2017, č. j. 4 Az 23/2015 – 34.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) stručnou kasační stížnost, v níž uvedla jen, že napadený rozsudek vychází z nezákonnosti spočívající v námitkách účelovosti a neobjektivitu. Stěžovatelka byla zkrácena na svých právech. V řízení byla zlehčována jak její důvěryhodnost, tak její psychický stav, a to i s ohledem k situaci na Ukrajině, kam by se měla vrátit. Stěžovatelka požádala, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

IV.

[4] Žalovaný považuje kasační stížnost za nepřijatelnou, příp. nedůvodnou. Stěžovatelka se pomocí institutu mezinárodní ochrany snaží legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Žalovaný se řádně vypořádal se všemi uplatněnými námitkami. Stěžovatelka nadto nemůže úspěšně namítat vady správního či soudního řízení, aniž by upřesnila, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí v odůvodnění chybí. Stěžovatelka neuvedla žádné konkrétní argumenty ve prospěch přijatelnosti námitky stran aktuálnosti informací o zemi původu. Případným navrácením stěžovatelky na Ukrajinu nedojde k porušení zásady *non-refoulement*.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, všechna rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka, která je občankou Ukrajiny, opakovaně cestovala na území České republiky již od roku 2003 a vykonávala zde příležitostné práce. Naposledy přicestovala na turistické vízum v listopadu 2011, aby se zde mohla setkat se svým manželem. Dne 6. 3. 2015 požádala o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatelka by chtěla zůstat v České republice, aby se zde mohla rozvést. Uvedla, že manžel byl na ni hrubý, pil a měl problémy s pobytoovým oprávněním. V r. 2014 navázala vztah s českým občanem a chtěla by s ním tady žít. Stěžovatelka se obává probíhající války na Ukrajině. Kvůli obavám z manžela je ve špatném psychickém stavu, nicméně lékařskou pomoc vyhledala až v průběhu soudního řízení.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud předesílá, že prostřednictvím řízení o mezinárodní ochraně nelze řešit jakékoliv subjektivní či objektivní potíže stěžovatelky. Institut mezinárodní ochrany je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze na základě zákonem uznaných důvodů, jimiž je chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, č. j. 5 Azs 80/2007 - 87).

[9] Důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany nemohou být stěžovatelčiny potíže s manželem, ukrajinským občanem pobývajícím v České republice. Nejvyšší správní soud odkazuje na svou dosavadní četnou judikaturu (např. rozsudky ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, nebo ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007-68), podle které skutečnost, že žadatel o mezinárodní ochranu má obavy ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, pokud tyto problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory. Stěžovatelka ostatně ani netvrdila, že by její bývalý manžel byl v tvrzeném násilném chování veden některým z azylově relevantních důvodů. Naopak, jak vyplynulo z jejích tvrzení, důvody manželských potíží spočívaly v negativních rysech povahy manžela a neuspokojivé životní situace právě na území České republiky.

[10] Ani tvrzené manželské potíže ani snaha stěžovatelky o sdílení společné domácnosti s občanem České republiky nepředstavuje natolik závažný a naléhavý důvod, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných, mohly být vnímány jako důvody pro udělení humanitárního azylu (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60). Uvedené platí i o přání stěžovatelky rozvést se na území České republiky, neboť předpokládá, že to bude administrativně snazší.

[11] K rodinnému životu žadatelů o mezinárodní ochranu a dopadu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v mnoha rozhodnutích (viz rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, nebo ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65). Citované ustanovení Úmluvy neukládá státu závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, ani napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi. Pokud tedy stěžovatelka hodlá svůj rodinný a soukromý život rozvíjet v České republice, pak by se měla snažit upravit svůj pobytový status dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, nikoli dle zákona o azylu. Snaha o legalizaci pobytu nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, a to ani v reakci na pozbytí platnosti povolení k pobytu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, či ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94).

[12] K obavám stěžovatelky z války na Ukrajině Nejvyšší správní soud uvádí, že se k aktuálnímu stavu konfliktu vyjadřoval již mnohokrát (srov. usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015 - 30, či ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17). Jedná se o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá. Tento konflikt není sám o sobě azylově relevantním důvodem pro obyvatele oblastí, v nichž tento

konflikt neprobíhá (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, nebo ze dne 31. 3. 2016, č. j. 9 Azs 303/2015 - 32). Místo trvalého pobytu stěžovatelky je přitom v Ivano-Frankovské oblasti, která ozbrojenými střety není zasažena.

[13] Nejvyšší správní soud neshledal, že by v řízení došlo ke zlehčování psychického stavu žadatelky nebo překrucování podstatných faktů. Žadatele o mezinárodní ochranu stíhá břemeno tvrzení. Byla to tedy stěžovatelka, kdo svými tvrzeními určil a vymezil směr dalšího postupu a dokazování správního orgánu, rozhodujícího o oprávněnosti žádosti (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 9. 2005, č. j. 6 Azs 224/2004 - 37). Skutkový stav věci byl zjištěn v intenzitě nevyvolávající důvodné pochybnosti.

[14] Se zřetelem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud uzavřel, že v posuzované věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Městský soud se nedopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatelky. Kasační stížnost tudíž odmítl jako nepřijatelnou.

[15] O návrhu stěžovatelky, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť odkladný účinek je kasační stížnosti přiznán přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

[16] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu